

Alis Popa (n. 5 iunie, Giurgiu) a studiat matematică-informatică la Colegiul Național Tudor Vianu, apoi a absolvit Facultatea de Litere de la Universitatea din București. Pentru scurtă vreme, a lucrat ca ajutor de programator la Centrul de Calcul al Aeroportului Internațional Otopeni. În prezent este profesor la Colegiul Național Bilingv George Coșbuc din București, unde a coordonat un atelier de scriere creativă pentru adolescenți. Este pasionată de cărțile vechi, de pictură și de grădinărit. A publicat proză pentru copii în volumele colective apărute la Editura Arthur: *Uite cine vorbește* (2016) și *Lumea-n gamă marțiană* (2019). În 2017 a publicat *Aventurile piratului Ket*, carte câștigătoare a Premiului pentru secțiunea 8–14 ani a concursului Trofeul Arthur, ediția a III-a.

Alis Popa

SECRETELE GUNOAIELOR

ARTHUR

Cuprins

1	Lumea gunoaielor	5
2	O dubiță albă	8
3	Senzațional!	12
4	Daria	18
5	Creatura gunoaielor	22
6	Un avocat ocupat.....	27
7	Farmecul gunoaielor	31
8	Necazurile lui Leo.....	37
9	Coincidențe stranii.....	42
10	Cu ochii pe Daria.....	48
11	Hotarul.....	52
12	În căutarea unor răspunsuri.....	56
13	Necunoscuții	61
14	Știrea săptămânii. Revistă de informație și de senzație	65
15	Pățaniile Dariei.....	71
16	Lucrurile așa cum sunt.....	75
17	Planul se pune la punct.....	79
18	La șosea.....	83
19	Pregătirea	86
20	Socoteala de-acasă.....	91
21	Deșeurile	97

22	Copiii gunoaielor	102	51	Propunerea	221
23	Printre gunoaie	107	52	Doda Lena în acțiune	226
24	Investigații	113	53	Surprize, surprize	230
25	Poveștile Dariei	117	54	Semne de întrebare	233
26	O zi printre mormane	123	55	În oraș	236
27	În explorare	127	56	Planul lui Leo	241
28	Un unchi disperat	133	57	O după-amiază super	244
29	În hrubă	136	58	Iolanda Smalț în acțiune	248
30	Se petrec lucruri ciudate	140	59	Repetiția	252
31	Alte lucruri ciudate	144	60	O discuție serioasă	256
32	Totominul	148	61	Aranjamentul	259
33	O nouă cercetare	152	62	Regăsirea	262
34	Declarația	156	63	Din nou Iolanda	269
35	Totominii în acțiune	160	64	Planuri noi	273
36	La Poliție	163	65	S.SAL. Lizarie Glonț	277
37	Precizări	167	66	Petelucii	280
38	Noi precizări	170	67	Secretele gunoaielor	283
39	Iolanda Smalț	174	68	Buruiana rea	286
40	La gunoaie	179	69	Buruiana rea cu dinți	290
41	Povestea lui Clement	182	70	Câteva concluzii	296
42	Păduchioasa	186	71	Din nou în hrubă	300
43	Unchiul și nepotul	189	72	O treabă ecologistă	304
44	O excursie la hotar	193	73	La fabrică	308
45	Ecologiștii	199	74	Serele lui Glonț	314
46	O vacanță palpitantă	203	75	În prospectare	319
47	În vizită la Tibi	206	76	Pericolul	325
48	Adăposturile	209	77	Umbre	329
49	Ce zici de asta, unchiule Clement?	213	78	Spioni	335
50	Satul totominilor	217	79	Experimentul	340

80	Victorie!	345
81	Secretul întunecat	348
82	Micii monștri	353
83	Acasă	359
84	Luminițe în gunoaie	364
85	Din nou printre gunoaie	370
86	Lizarie Glonț	375
87	Fabricile lui Glonț	379
88	Gunoaie	383
89	Proiectul lui Glonț	387
90	Contractul	392
91	Coșmarul	396
92	Atacul	403
93	Pârțaiacii	410
94	Planuri de luptă	414
95	Tatăl și fiul	419
96	Pregătiri	422
97	Procesul	425
98	Procesul (urmare)	432
99	Frumoasa Miranda	435
100	Tobias Furtună	441
101	Conferința de presă	445
102	O plantă, dar nu una obișnuită	449
103	Înfruntarea	453
104	Un pic de magie	459
105	Noutăți	464
106	La totomini	469

Redactori: Lavinia Vasile, Diana Zografi

DTP: Teodor Pricop

Ilustrația copertei: Dan Ungureanu

DTP copertă: Anca Chiriță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPA, ALIS

Secretele gunoaielor/ Alis Popa. –

București: Editura Arthur, 2019

ISBN 978-606-788-562-0

821.135.1

© Editura Arthur, 2019

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

Lumea gunoaielor

Mormanele de gunoaie se întindeau nesfârșite, de ani buni, la marginea de nord a orașului. Peste tot zăceau împrăștiate, ca în vitrina unui colecționar nebun, milioane de obiecte vechi și stricate: haine rupte, pantofi desperecheați, sticle goale, cratițe fără fund, roți de bicicletă, lemne mucegăite, fragmente de tablă și de plastic – tot ce a existat și a fost folosit vreodată într-o gospodărie obișnuită. Pe lângă toate astea, găseai și o mulțime de cârpe, hârtii, sârme și cuie, amestecate ca într-un malaxor uriaș și răsucite ca niște intestine. Iar printre ele, bucăți de ciment sau de cărămidă, var, cioburi, nisip și moloz. Și să nu uităm de scârboasele resturi menajere pe care locuitorii din oraș le aruncau grăbiți la pubele, și care se contopeau cu toate celelalte lucruri într-o clisă groasă și de nedescris.

Dar între lumea orașului și lumea gunoaielor nu era decât o șosea. O șosea prăfoasă și cotită, ca un șarpe cu spinarea galbenă. Pe acolo treceau aproape

zilnic camioane grele, năclăite de murdărie, din ale căror remorci uriașe se rostogoleau ca dintr-un sac fără fund, într-un nor de praf, de vacarm și de duhoare amestecate, noi și noi valuri de obiecte, resturi și rămășițe aduse de prin toate părțile Bicaliei.

Când ajungeau în dreptul barierei vechi din capătul șoselei, camioanele de gunoi se opreau, iar șoferii își eliberau calea cu ajutorul unei cartele pe care o strecurau într-un mic aparat de la marginea drumului. Pe urmă intrau hurducăind pe un drum accidentat, plin de hârtoape și de lucruri scăpate pe jos din remorci. Treceau pe lângă o platformă de ciment roasă de vreme, unde se afla Centrul de colectare, făceau un ocol, apoi basculau încărcătura peste gunoaiile deja existente. După care plecau și o luau de la capăt. Iar mormanele se îngrășau și creșteau ca niște ființe vii.

Aici, în lumea gunoaielor, de dimineața devreme, până în miezul zilei, viața pulsa în mișcărilor aceluiasi ritm: camioane care vin și pleacă, unul după altul, într-o hărmălaie și o învălmășeală care nu se opreau decât abia mult după prânz, când vălătucii ca de cenușă coborau pe urmele ultimelor mașini.

Dar lumea asta prăfuită și bizară, ca un muzeu al ciudățeniilor, nu era pustie, cum s-ar crede. Chiar și aici trăiau oameni. Oamenii gunoaielor. *Petelucii.*

Pe lângă deșeurile împrăștiate se întindea un adevărat labirint de scânduri și bârne vechi, bătute în cuie sau legate cu sârmă, acoperite cu petice de tablă ruginită și cu bucăți de carton. Aici erau adăposturile petelucilor, scunde ca niște vizuini, pline de praf și de jeg întărit. Lemnele putrede stăteau să se prăvălească unele peste altele. Înăuntru sau la intrare erau întinse pe jos cartoane mai mari sau pături vechi și soioase, în jurul cărora bâzâiau muștele. Oriunde priveai, vedeai cum atârnă în toate părțile fâșii de nailon, hârtii murdare și zdrențe. Iar locul puțea de te trăsnea.

Când mașinile de gunoi se revărsau ca niște uriașe buzunare sparte, petelucii ieșeau de sub acoperișurile improvizate și se repezeau să scormonească printre resturi. Căutau obiecte bune de reciclat: sticle de plastic, doze de aluminiu, cutii de vopsea. Umblau și după ceva mai folositor, haine sau vase sau altele.

Petelucii trăiau de când se știa printre gunoaie, fără binefacerile civilizației. Fără televizor, fără internet, fără telefon, fără curent electric. Și, bineînțeles, fără baie și fără toaleta ecologice.

O dubiță albă

Într-o zi, lumea gunoaielor fu martora unui eveniment neașteptat. Odată cu ultima mașină de gunoi apăru claxonând o dubiță albă, care frână cu un scrâșnet ca o durere de măsele pe marginea drumului. Din ea sări o tânără foarte stilată, cățărată pe tocuri, cu ochii înguști ascunși sub niște ochelari de soare foarte moderni. Imediat se iviră încă doi inși, un lungan cu față de cal, îmbrăcat într-un trening negru, parcă abia scos de pe umeras, și un individ grăsuliu, transpirat, care purta blugi și un tricou lăbărțat și manevra atent un aparat complicat pe care îl sprijinea pe un umăr. Femeia ținea delicat în mână o chestie mică, subțire, rotunjită la capăt.

„Ce să fie asta?” se întrebau muncitorii din camioane. Pentru că orașenii zdraveni la cap ar fi stat cât mai departe de un asemenea loc...

Zdraveni sau nu, nou-veniții se apropiaseră deja de câțiva peteluci care cotrobăiau prin gunoaie.

Chestia rotunjită din mâna femeii se dovedi a fi un microfon. Aparatul purtat de individul grăsun – o cameră de filmat.

Femeia cu tocuri ascuțite le vârî petelucilor microfonul sub nas. Unii se opriră din ce făceau, oarecum curioși, fără să înțeleagă prea bine ce se întâmplă. Zâmbiră tâmp și răspunseră prin dat din cap sau prin mormăieli nedeslușite, după care se întoarseră cu spatele și o luară de la capăt cu răscolitul.

Dar reporterița nu se lăsă. Trebuia neapărat să ia un interviu ca lumea. Așa că alese un peteluc, o ființă cu înfățișare mizerabilă, cu părul lung și încălțit căzându-i peste zdreanța soioasă de pe trup. Omul zgârma leneș prin gunoaie, slujindu-se de un baston coșcovit care arăta ca un șarpe mort.

Când petelucul deschise gura, se văzu că avea doar trei dinți întregi, și ăia îngălbeniți și suciți ca niște rădăcini. Respirația lui puturoasă, șuierând brusc din gura știrbă și neagră, o făcu pe eleganta femeie să se clatine.

Lunganul se dădu mai aproape, să nu apară vreo problemă, iar grăsunul, cu transpirația sclipindu-i pe frunte, începu să filmeze.

— Cum vă numiți? întrebă reporterița.

Petelucul încreți gura și răspunse răgușit, suflând greu:

— Numile meu ieste Olarie Muci.

— Cum vă descurcați aici, printre gunoaie?

Olarie clefăi respingător, se scobi între măsele pe îndelete cu o unghie lungă și neagră, apoi spuse scurt:

— Păi ne dăscurcăm.

— Dar gunoaiele? Ce faceți cu gunoaiele? insistă reporterița.

— Stăm bine cu gunoaile, ieste câte vrei.

— Spuneți-mi, vă rog, mâncați din gunoaie?

Omul sorbi cu ghiorțăituri dintr-o sticlă murdară, lăsând să i se scurgă pe barba țepoasă un lichid gălbui, care răspândea un puternic miros de gaz.

— Păi cân' ți-e foame mănânci dă unde găsaști.

— Nu vreți să vă mutați de aici, să vă ofere comunitatea alte locuințe, moderne și utilate?

— Hăăăă, făcu lung petelucul.

Asta fu ultima vorbă pe care reporterița reuși să o scoată de la el. Olarie Muci își încovoie spinarea, își acoperi fața cu gulerul hainei soioase și continuă să răscolească pe jos cu bastonul, de parcă cei de lângă el nici n-ar fi existat.

Angajații postului de televiziune nu renunțară la cercetări, ci se mai învârtiră o vreme prin preajmă,

apoi se îndreptară spre labirintul neîngrijit de locuințe, plimbând camera de filmat peste tot.

Imaginile erau realiste și șocante. Un bătrân negricios, tot numai piele și os, stătea lângă un cort de carton și-și scărpinga alene piciorul slab și uscat, dezgolit până la genunchi. Un altul molfaia o coajă de pâine. Câțiva inși cu vârstă incertă își legănau capetele, îngânând un fel de melodie tânguitoare. Alții nici măcar nu se mișcau, zăceau cu ochii închiși pe câte o zdreanță peticită sau chiar pe pământul gol.

Când termină cu filmările, tânăra și cocheta reporteriță scoase scârbită o sticlută de dezinfectant din poșetă și își frecă multă vreme palmele. Apoi, mulțumiți de treaba făcută, orășenii se întoarseră la mașină, fără să-i mai bage în seamă pe petelucii care se învârteau ca niște limbi de ceasornic cu arcurile rupte, reluându-și vechile îndeletniciri.

Totuși, ceea ce văzuseră sau filmaseră ei nu făcea nici doi bani. Pentru că misterul lumii gunoaielor era altul.

Senzațional!

SENZAȚIONAL!

Gunoaiele Bicaliei populate de monștri!

Dragi cititori ai Jurnalului de Bicalia, faceți pentru o clipă un efort de imaginație! Închipuiți-vă niște omuleți foarte scunzi, cu capete complet lipsite de păr, cu fălcile lăbărțate, cu o gură uriașă plină de dinți ascuțiți, și mai închipuiți-vă că vin la atac în haită, înarmați cu sulite lungi și oribile!

O viziune de coșmar, nu-i așa?

Și totuși, acești monștri există printre noi! Trăiesc printre gunoaiele Bicaliei, alimentate tot mai des de către „iubitul“ nostru primar! Aprigi și lacomi ca niște termite, acești monștri pot să sfâșie carnea de pe oase!

Ce aveți de gând, domnule primar?!

Se pare că acești monștri sunt capabili să mănânce chiar și oameni!

J.T. Smalț

— Ce spui de asta, unchiule Clement? E cel mai tare articol din lume! se agită Leo, bocănind cu călcăiele în lădoiul cât toate zilele pe care stătea așezat.

Unchiul își potrivi mai bine trupul în fotoliu, puse un picior peste celălalt și zâmbi oarecum contrariat, ținându-și ochelarii cu două degete și privindu-și nepotul pe deasupra ramelor înguste.

— Ce-ai vrea să spun, măi băiete? Lucrurile nu sunt totdeauna așa cum par.

— Ba nu, în gunoaiele Bicaliei trăiesc niște monștri groaznici! Ce tare! Vrei să-ți mai citesc o dată?

Clement își scoase ochelarii, îi studie cu atenție în lumină și începu să-i șteargă preocupat cu o cârpă moale, după care și-i așeză pe nas, cu o mișcare reflexă.

— Măi băiete, vii la mine cu un articol vechi de douăzeci de ani, care anunță o chestie aiuritoare. Unde sunt monștrii ăia, după atâta amar de vreme? Și cum de nu i-a mai văzut nimeni de atunci?

Leo se opri brusc din bocănit.

— Nu înțelegi. Jurnalistul J.T. Smalț i-a văzut. Ce, crezi că și-a bătut joc de cititori?

— Hmm, mormăi unchiul, cu o înfățișare preocupată. Habar n-ai de ce sunt în stare unii oameni! E o aiureală, crede-mă.

Pasionat de fotografie și de revistele vechi, Leo dăduse întâmplător peste o informație super tare, și iată, unchiul Clement nu părea deloc impresionat.

— Știi ceva? sări băiatul deodată. Chiar dacă e o aiureală, cum zici, eu tot aș vrea să ne ducem la gunoaie.

Între cei doi, unchi și nepot, se observa foarte ușor asemănarea fizică, deși primul trecuse puțin de patruzeci de ani, iar al doilea nu împlinise încă paisprezece: trupul îngust, cu oase subțiri, părul de un blond spălăcit ca tutunul veșted, pielea albă, vag pistruiată, luminată de niște ochi verzi-albăstrui, mobili și inteligenți. Totuși, în vreme ce unchiul Clement avea un temperament mai domol, Leo dovedea firea încăpățânată, ambițioasă și energică a tatălui lui, avocatul Tobias Furtună.

— Dă-te jos de pe scrin, spuse Clement, săl-tându-se agale din fotoliu și făcând câțiva pași spre băiat. O să caut ceva de care n-aș mai fi vrut să-mi amintesc. Unele lucruri au fost îngropate de mult și așa ar fi trebuit să rămână.

Leo sări sprinten și-l ajută pe unchiul lui să deschidă capacul. Din lădoi răzbătea un iz de praf și de lucruri vechi. Clement scotoci o vreme printre tot felul de hârtoage, apoi trase la lumină un ziar îngălbenit de ani.

— Uite, zise el. Poate ăsta o să-ți scoată din cap gândul la monștri.

Nedumerit, băiatul se uită pe prima pagină și citi cu glas tare:

NEBUNII UMBLĂ LIBERI PRINTRE NOI!

În goana lor după senzational și mânați de cine știe ce interese, cârpacii de la Jurnalul de Bicalia visează monștri verzi pe pereți, sperînd gospodinele și copiii de școală cu ideile lor năstrușnice!

Acești cârpaci, că jurnaliști nu le putem spune, scormonesc prin gunoaie și încep să descrie cu lux de amănunte monștri caraghioși care mănâncă oameni!

Poate că monștrii există, dar numai în capetele seci ale unor „ziariști“ nebuni, cărora le stau în gât realizările iubitului nostru primar, domnul Lizarie Glonț!

Așa își câștigă unii existența: scot panglici pe nas, se tăvălesc prin gunoaie și se transformă ei înșiși peste noapte în creaturi obraznice care zbiară și scot limba la noi!

Colectivul de redacție al Foii de Sud